

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Holejšovského a soudkyň JUDr. Lenky Broučkové a JUDr. Lenky Grollové ve věci navrhovatele Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1, identifikační číslo osoby 72080043, za účasti:

1) KOLT CZ s.r.o., se sídlem Voltová 172, 109 00 Praha 10, identifikační číslo osoby 26777398, 2) A. Ch., nar. xxx, ul. xxx, Ukrajina, 3) O. Ch., nar. xxx, xxx, Ukrajina, účastníci 2) a 3) opatrovníkem [údaje o zástupci], o zrušení obchodní společnosti s likvidací a jmenování likvidátora, k odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. září 2016, č.j. 74 Cm 11/2015-73,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se vyjma výroku III. zrušuje a věc se vrací v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

V záhlaví označeným usnesením soud prvního stupně rozhodl, že, návrh na zrušení právnické osoby KOLT CZ s.r.o., ... se zamítá“ (I.),, účastníci 1), 2), 3), 4), 5) nemají vůči navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení“ (II.),, opatrovníci účastníků 2) a 3) se přiznává odměna ve výši 1.137,40 Kč“ (III.) a dále, že, navrhovatel je povinen nahradit státu náklady vynaložené na odměnu opatrovnice ve výši 1.137,40 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení“ (IV.). V odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že navrhovatel se domáhal zrušení účastníka 1) s likvidací a jmenování likvidátora. Návrh odůvodnil zákonným zmocněním dle ust. § 238 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť shledal podmínky pro podání návrhu za naplněné. Účastník 1) totiž nepodal daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za období roku 2010, 2011, 2012 a 2013, jakkoli tak byl povinen učinit podle ust. § 38m odst. 1 zák. č. 568/1992 Sb., o daních z příjmů. Účastník 1) tak neučinil ani po výzvě navrhovatele. Navrhovatel má za to, že právnická osoba tedy nevykonává činnost po dobu delší než 4 roky. Dále navrhovatel uvedl, že dovozuje naplnění důvodu pro zrušení společnosti spočívajícího v tom, že společnost nevykonává svou činnost po dobu delší než jeden rok, neboť v obchodním rejstříku je založen poslední zápis z valné hromady ze dne 19.5.2009; dále ve sbírce listin nejsou založeny žádné účetní závěrky, což svědčí o tom, že více než 4 roky společnost nevykonává činnost. K návrhu se vyjádřil účastník 1). Uvedl, že zájmem společníků je podnikat. Doplnil, že daňová přiznání navrhovateli dodal, a to za období roku 2010 až 2014. Navrhovatel k tomu uvedl, že z doplněných daňových přiznání i z údajů výkaz zisku a ztráty je patrné, že účastník 1) neměl v uvedených daňových obdobích příjmy podrobené dani. Trval na tom, že podmínky dle ust. § 238 odst. 4 daňového řádu jsou splněny. Soud prvního stupně uvedl, že ve věci rozhodl bez jednání, na základě účastníky předložených listin, s čímž účastníci souhlasili. Dále soud uvedl, že, Z provedeného dokazování soud zjistil, že účastník 1) je právnickou osobou - obchodní společností zapsanou v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 93070 (důkaz výpisem z obchodního rejstříku). Navrhovatel vyzval účastníka k podání daňových přiznání za zdaňovací období roku 2010 až 2013 výzvami ze dne 24.10.2011, 19.10.2012, 12.9.2013 a ze dne 25.9.2014. Účastník 1) podal daňová přiznání za zdaňovací období roku 2010 - 2014 dne 6.8.2015 (důkaz potvrzení podání učiněných datovou zprávou, neopatřených uznávaným elektronickým podpisem). Ve sbírce listin vedené u Městského soudu v Praze nebyly ke dni 14.1.2015 založeny účetní závěrky. Poslední zápis z jednání valné hromady byl založen dne 9.12.2009 a osvědčoval konání valné hromady ze dne 15.9.2009 (důkaz výpisem ze sbírky listin doloženým navrhovatelem, pořízeným ke dni 19.1.2015).“ Dále soud uvedl, že aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu vyplývá z ust. § 238 odst. 4 daňového

řádu s tím, že navrhovatel podal návrh na zrušení právnické osoby a provedení její likvidace zcela v souladu se zněním tohoto ustanovení daňového řádu. Z „důkazu“ výzvami k podání daňového přiznání, výzvami správce daně a potvrzeními podání učiněných datovou zprávou se podává, že navrhovatel po více než 4 roky nepodal daňové přiznání a navrhovatel mohl vycházet z toho, že nepobírá příjmy podrobené dani. Z daňového přiznání za zdaňovací období roku 2014 a 2015 se podává, že příjmy vykazovány nejsou, z čehož navrhovatel může dovodit, že právnická osoba nevykonává činnost. Soud k tomu doplnil, že do sbírky listin vedené u zdejšího soudu byly účetní závěrky za období 2010 2015 založeny dne 10.9.2015. Poté soud citoval ustanovení § 93 z.o.k. s tím, že k závěru, že obchodní korporace není schopna po dobu delší než 1 rok vykonávat svou činnost a plnit tak svůj účel a nastal důvod pro zrušení dle ust. § 93 písm. b) z.o.k., nestačí pouze prokázaná skutečnost, že společnost nevykazuje příjmy. Nepodání daňových přiznání, resp. podání daňových přiznání s vykazovaným nulovým ziskem není zákonem aprobovaným důvodem pro zrušení společnosti. Dle soudu však tato skutečnost může založit domněnku o nečinnosti společnosti s tím, že rozhodující je objektivní stav. Pokud společnost činnost vykonávat může, ale nečiní tak, není dán důvod pro její zrušení podle ust. § 93 písm. b) z.o.k. Neschopnost obchodní korporace vykonávat svou činnost není možné zaměňovat s nečinností a musí se týkat veškeré činnosti, za jejímž účelem byla obchodní korporace založena, tedy nesmí být schopna vykonávat žádnou činnost v rámci svého předmětu podnikání, případně činnosti. Zákon o obchodních korporacích nevymezuje, kdy je obchodní korporace neschopná vykonávat svou činnost. Objektivní neschopnost obchodní korporace vykonávat svou činnost nastane například tehdy, „ztratí-li“ obchodní korporace všechny fyzické osoby, jejichž prostřednictvím může vykonávat svou činnost ve smyslu § 2 odst. 2 z.o.k. Subjektivní neschopnost vykonávat činnost může nastat v případě, pokud členové statutárního orgánu, ač ve funkci, zcela rezignují na plnění svých povinností, uskutečňování podnikatelské nebo jiné činnosti apod. (viz komentář ASPI). Soud uzavřel, že v řízení nevyšlo najevo, že by neschopnost vykonávat činnost z objektivního či subjektivního hlediska byla dána a jelikož soud neshledal důvody pro zrušení společnosti, návrh zamítl. Náhradově nákladový výrok odůvodnil tak, že pokud jde o náklady řízení, náleží účastníkům 1) - 5) dle zásady úspěchu ve věci. Účastníkům však žádné náklady nevznikly a soudem tedy přiznány nebyly. O odměně opatrovnice ustanovené účastníkům 2) a 3) rozhodl soud podle § 9 odst. 5, § 7 bod 2., § 12 odst. 4, § 12a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Výrok IV. odůvodnil soud prvního stupně tak, že dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát má podle výsledku řízení právo na náhradu vynaložených nákladů, které v tomto případě představují odměnu opatrovnice a protože navrhovatel neměl v této věci úspěch, byla mu uložena povinnost tyto náklady státu uhradit.

Proti usnesení soud prvního stupně podal navrhovatel včasné odvolání. V odvolání uvedl, že navrhovatel podal dne 23.1.2016 návrh na zrušení právnické osoby KOLT CZ s.r.o. a provedení její likvidace, neboť k uvedenému datu byly naplněny předpoklady § 238 odst. 4 daňového řádu. Správnost uvedeného názoru navrhovatele ostatně potvrdil i Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí (strana druhá, odstavec pátý). Na základě návrhu ze dne 23.1.2016 bylo u soudu zahájeno řízení, ve kterém soud rozhoduje o zrušení dané společnosti z důvodu dle § 93 písm. b) z.o.o.. Dne 6.8.2016, tedy po podaném návrhu na zrušení uvedené společnosti a provedení její likvidace, podala společnost KOLT CZ s.r.o. daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2010 - 2014 a dne 24.3.2015 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2015. Ze všech těchto daňových přiznání (tj. daňových přiznání za r. 2010 2015, vč. příloh) vyplývá, že uvedená právnická osoba neměla v uvedených zdaňovacích obdobích příjmy podrobené dani. Skutečnost, zda-li společnost měla v uvedených obdobích nějaké objektivní důvody pro takové, „jednání“ musí být dle odvolatele předmětem skutkových zjištění soudu např. prostřednictvím výzvy podle § 172 odst. 2 o.z. Odvolateli není známo, že by soud předmětnou společnost dle § 172 odst. 2 o.z. vyzýval k součinnosti, přičemž existence výzvy není patrná ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle odvolatele soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí. Soud v napadeném rozhodnutí (na str. 3, v odstavci 1.) uvedl, že: „nepodání daňových přiznání,

resp. podání daňových přiznání s vykazovaným nulovým ziskem není zákonem aprobovaným důvodem pro zrušení společnosti; tato skutečnost však může založit domněnku o nečinnosti společnosti. Rozhodující je ale objektivní stav. Pokud společnost činnost vykonávat může, ale nečiní tak, není dán důvod pro její zrušení pod dle § 93 písm. b) ZOK.“. K uvedené citaci odvolatel uvedl, že mu není známo, na základě jakých skutkových zjištění dospěl soud k závěru, že společnost KOLT CZ s.r.o. vykonávat činnost může, ale nečiní tak. Z navrhovatelem předložených dokladů (předmětných daňových přiznání) ani z dokladů došlých na soud dne 10.9.2014, založených do sbírky listin vedené u Městského soudu v Praze dne 14.9.2015 (jde o rozvahy v plném rozsahu a výkazy zisku a ztráty za r. 2010 - 2014), schopnost vykonávat činnost a plnit svůj účel nevyplývají. Odvolatel přitom ze své pozice nemá zákonnou možnost zajistit ve věci další důkazní prostředky. Tato okolnost je v dispozici, „napadeného soudu“, ev. společnosti KOLT CZ s.r.o. Současná platná právní úprava v ustanovení § 93 písm. b) z.o.. vyžaduje pro účely zrušení společnosti zjištění, „objektivního stavu“. Žádná snaha soudu o zjištění tohoto objektivního stavu však není z napadeného rozhodnutí patrná. Odvolatel současně brojil proti stanovené povinnosti nahradit státu náklady vynaložené na odměnu opatrovnice ve výši 1.137,40 Kč a na podporu svého názoru argumentoval ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř., dle kterého, „má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků“. Podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, „se od poplatku osvobozují Česká republika a státní fondy.“ Odvolatel konstatoval, že podatelem návrhu na zrušení společnosti KOLT CZ s.r.o. a provedení její likvidace ze dne 23.1.2016 byla Česká republika, Finanční úřad pro hlavní město Prahu, a proto mu svědčí právo obsažené ve výše citovaném ustanovení § 148 odst. 1 o.s.ř., resp. státu nesvědčí právo na náhradu nákladů řízení. O skutečnosti, že je navrhovatel od soudních poplatků osvobozen, byl soud na první straně návrhu informován, vč. odkazu na příslušnou právní normu. Odvolatel, vycházející z výše uvedených skutečností, konstatoval, že mu povinnost nahradit státu náklady vynaložené na odměnu opatrovnici ustanovené účastníkům řízení [anonymizována dvě slova] a [jméno] [příjmení] neměly být uloženy. Vedle uváděných skutečností v projednávaném případě není naplněn ani další předpoklad pro uložení povinnosti nahradit státu předmětné náklady podle § 148 odst. 1 o.s.ř., tj. předpoklad neúspěchu navrhovatele v řízení. Otázka, kdo bude v řízení úspěšným není dosud z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu projednávané věci a namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 74 Cm 11/2015-73 dostatečně zodpovězena. Odvolatel navrhl napadené usnesení v rozsahu výroků I. a IV. dle § 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř. zrušit.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Řízení o zrušení společnosti s likvidací a o jmenování likvidátora je řízením ve statusových věcech a je upravené zákonem č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (viz §2 písm. e/ ve spojení s § 85 písm. a/).

Dle § 1 odst.2 z.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, použije se občanský soudní řád.

Podle § 19 z.ř.s. k projednání věci samé soud nařídí jednání, ledaže tento zákon stanoví, že jednání není třeba nařizovat. Ustanovení § 19 z. ř. s. požaduje po soudu, aby k projednání věci samé zásadně nařídil jednání. Zároveň však zákon předpokládá, že z tohoto základního (obecného) pravidla mohou existovat výjimky. Jinak řečeno, bez jednání lze rozhodnout jen v případech taxativně stanovených zákonem o zvláštních řízeních soudních.

Zákon o zvláštních řízeních soudních v ustanovení § 89 stanoví, že, „neprovádí-li soud dokazování, není ve věcech uvedených v § 85 z.ř.s. třeba jednání nařizovat“. Účelem tohoto ustanovení je zjednodušit a zrychlit řízení, ve kterých není mezi účastníky řízení zapotřebí objasňovat sporné skutečnosti. Takovým řízením bude např. řízení o jmenování znalce, kdy skutečně není zapotřebí, aby soud nařizoval jednání, zvláště vyhoví-li návrhu navrhovatele a jmenuje-li znalce v návrhu

uvedeného. Soud neprovádí dokazování a nenařizuje jednání také tehdy, vychází-li pouze ze skutečností zapsaných ve veřejném rejstříku.

Podle § 122 odst.1 o.s.ř. dokazování provádí soud při jednání. V tomto ustanovení je zakotvena zásada přímosti (bezprostřednosti), která určuje, že dokazování zásadně provádí soud, jenž rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému je třeba předvolat účastníky řízení a všechny, jejichž přítomnosti je třeba (§ 115 odst.1 o.s.ř.).

Dle § 115a os.ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Postup dle tohoto ustanovení je výjimkou ze zásady, že soud může činit skutková zjištění jen z těch důkazních prostředků, jimiž byl proveden důkaz způsobem, který předepisuje zákon.

Ze všech výše citovaných ustanovení lze na základě jazykového dovodit, že základním (obecným) pravidlem ohledně tzv. nesporných řízení, která jsou upravena v zákoně o zvláštních řízeních soudních, je, že se tyto věci projednávají při nařízeném soudním jednání (viz § 19 z.ř.s.), při kterém se provádí dokazování. Výjimku pro řízení o některých otázkách právnických osob (vypočtená v § 85 z.ř.s.) z tohoto pravidla stanoví zákon o zvláštních řízeních soudních v ustanovení § 89 z.ř.s., dle kterého neprovádí-li soud dokazování, není ve věcech uvedených v § 85 z.ř.s. třeba jednání nařizovat. Z toho a contrario vyplývá, že provádí – li soud dokazování, tedy činí – li skutková zjištění z jednotlivých důkazních prostředků, tak jako v daném případě (mj. z výzev k podání daňových přiznání či z daňových přiznání a dalších důkazních prostředků), je třeba nařídit jednání. Z výše uvedeného dále vyplývá, že institut projednání věci bez nařízení jednání, upravený v ustanovení § 115a o.s.ř., představuje institut sporného řízení (srov. kom. k § 115a o.s.ř. in Drápal, L., Bureš, J., a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1.vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, či kom. k § 115a o.s.ř. in Jirsa, J. a kol., Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha II. Havlíček Brain Team, 2014 a dále kom. k § 19 z.ř.s. in Jirsa, J. a kol., Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha III. Zvláštní řízení soudní. Havlíček Brain Team, 2014). Předmětný typ řízení je tzv. nesporným řízením, a nelze proto použít u tohoto druhu řízení institut projednání věci bez nařízení jednání, upravený v ustanovení § 115a o.s.ř. Jinak řečeno, aplikace ustanovení § 115a o.s.ř. je v předmětném řízení, týkajícím se statusové věci právnické osoby (jejího zrušení s likvidací a jmenování likvidátora), vyloučena. Tento závěr lze ostatně učinit i na základě teleologického výkladu, když u tzv. nesporných řízení, v nichž se uplatňuje vyšetřovací zásada, je často sledován určitý celospolečenský zájem, který se projevuje především tím, že soud není omezen tím, co účastníci tvrdili a jaké důkazy navrhli. Proto je dána v těchto řízeních i větší přisnost ohledně toho, kdy lze věc rozhodnout bez nařízení jednání.

Jak rozvedeno výše, v předmětném typu řízení nelze rozhodnout bez nařízení jednání, pokud soud provádí dokazování. V posuzované věci však soud prvního stupně činil skutková zjištění z listinných důkazních prostředků založených ve spisu (tedy, „prováděl dokazování“), aniž ve věci nařídil jednání. Tato skutečnost ostatně vyplývá ze samotného odůvodnění odvoláním napadeného usnesení, ve kterém sám soud prvního stupně uvedl, že, „Z provedeného dokazování soud zjistil, že ...Navrhovatel vyzval účastníka k podání daňových přiznání za zdaňovací období roku 2010 až 2013 výzvami ze dne 24.10.2011, 19.10.2012, 12.9.2013 a ze dne 25.9.2014. Účastník 1) podal daňová přiznání za zdaňovací období roku 2010 - 2014 dne 6.8.2015 (důkaz potvrzení podání učiněných datovou zprávou, neopatřených uznávaným elektronickým podpisem)“ (podtržení doplněno odvolacím soudem). Tato vada mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, což je samo o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně. Na této vadě (pochybení soudu prvního stupně) nemůže nic změnit ani skutečnost, že soud prvního stupně nesprávně (jak popsáno výše), tedy s odkazem na § 115a o.s.ř. vyzval účastníky, aby soudu sdělili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, neboť jejich souhlas nemohl zhojit popsanou vadu řízení.

Další vadou řízení, která sama o sobě mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a je též důvodem, pro který lze zrušit předmětné rozhodnutí (dle § 219 odst.1 písm. a/ o.s.ř.), je nesprávná výzva, která byla učiněna soudem prvního stupně na základě ustanovení § 172 odst.2 o.z.

Dle § 172 odst.2 o.z. umožňuje-li zákon soudu zrušit právnickou osobu z důvodu, který lze odstranit, soud jí před vydáním rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu k odstranění nedostatků.

Z citovaného zákonného ustanovení (nejen na základě jazykového, ale i logického výkladu) vyplývá, že výzva je určena toliko a jen právnické osobě, v daném případě obchodní společnosti, u níž mají být dány důvody jejího zrušení rozhodnutím soudu a jež je proto vyzývána ke zjednání nápravy. Zjednodušeně řečeno – zákon označuje celkem jednoznačně adresáta výzvy k odstranění nedostatků, jíž je pouze předmětná právnická osoba. Od otázky, kdo je adresátem výzvy soudu k odstranění nedostatků, je nutné lišit účastenství v řízení o zrušení právnické osoby. Těmi jsou kromě navrhovatele, je-li řízení zahájeno k návrhu, a předmětné soudem rušené právnické osoby – obchodní společnosti, též její společníci. Stejně k otázce účastenství uzavřel Ústavní soud v nálezu ze dne 12. září 1996, sp. zn. IV. ÚS 230/95, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 6, str. 39, a v nálezu ze dne 29. června 2005, sp. zn. I. ÚS 83/04.

Dle předloženého soudního spisu soud činil adresáty výzvy ve smyslu uložení povinnosti k odstranění důvodů vedoucím ke zrušení společnosti - v rozporu s výše uvedenými závěry - i samotné společníky předmětné obchodní společnosti. Navíc výzva byla i v kontextu obsahu spisu a i výrokové části výzvy – ve výroku II. zcela zmatečná a nesrozumitelná, což je vadou, která sama o sobě mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Soud prvního stupně usnesením ze dne 6. března 2015 č.j. 74 Cm 11/2015 – 19 vyzýval předmětnou společnost a její společníky, aby odstranili důvody vedoucí ke zrušení společnosti s tím, že v opačném případě soud zruší společnost podle ustanovení § 93 písm. b/ z.o.k. Dle obsahu spisu byl však návrh na zrušení předmětné společnosti podán nikoliv podle ustanovení § 93 písm. b/ z.o.k., (soud na návrh toho, kdo na tom má právní zájem, nebo na návrh státního zastupitelství, pokud na tom shledá závažný veřejný zájem, zruší obchodní korporaci a nařídí její likvidaci také, jestliže není schopna po dobu delší než 1 rok vykonávat svou činnost a plnit tak svůj účel), ale dle tehdy platného a účinného ustanovení § 238 odst.4 daňového řádu. Dle toho ...pokud daňový subjekt nevykonává činnost nebo nepobírá příjmy podrobené dani déle než 4 roky, oznámí správce daně tuto skutečnost příslušnému živnostenskému úřadu, popřípadě jinému orgánu veřejné moci, který vydal povolení nebo oprávnění, na jehož základě byl daňový subjekt registrován. Jde-li o daňový subjekt zapsaný v obchodním rejstříku, podá správce daně za stejných podmínek návrh na zrušení právnické osoby a provedení její likvidace soudu příslušnému k vedení obchodního rejstříku. Navrhovatel naplnění této skutkové podstaty ve svém návrhu tvrdil a k tomu i označil (a přiložil) důkazy. Důvod, pro který bylo navrhováno zrušení společnosti navrhovatelem, tj. naplnění skutkové podstaty § 238 odst.4 daňového řádu, je však zcela odlišný od důvodu, pro který soud ve výzvě sděloval, že rozhodne o zrušení společnosti s likvidací. Přitom se jedná o dvě zcela rozdílné a samostatné skutkové podstaty. Již z tohoto popsaného důvodu byla výzva soudu rozporná, resp. nesrozumitelná, tedy vadná, což je též samo o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud zrušil usnesení soudu prvního stupně ve výroku I., včetně akcesorických výroků II. a IV. (vyjma výroku III.), dle § 219a odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení dle § 221 odst.1, písm. a) o.s.ř.

Ohledně rušeného - akcesorického náhradově nákladového výroku, který soud prvního stupně odůvodnil, „zásadou úspěchu ve věci“, navíc bez uvedení konkrétního zákonného ustanovení, odvolací soud dodává, že předmětné řízení není řízení sporným, ve kterém by se při rozhodování o náhradě nákladů řízení uplatňovala zásada úspěchu ve věci dle § 142 odst.1 o.s.ř. Pro rozhodování o náhradě nákladů v řízeních ve statusových věcech právnických osob (§ 85 písm. a/ z.ř.s.) se uplatní pravidla obsažená v ustanoveních § 23 a 24 z.ř.s., jelikož řízení o zrušení obchodní

společnosti, nařízení její likvidace a jmenování likvidátora je druhem tzv. nesporného řízení, které lze obecně zahájit i bez návrhu.

Výrokem IV. - ohledně náhrady nákladů řízení státu, rozhodl soud prvního stupně dle § 148 odst.1 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení hradí náhradu nákladů státu ten (myšleno účastník řízení - odlišný od státu), kdo v řízení neuspěl (nejsou – li u něho předpoklady pro osvobození od soudních poplatků). Dle výroku I. neuspěl v řízení před soudem prvního stupně (nepravomocně) navrhovatel. Tím však nebyl nikdo jiný, než stát - Česká republika (Finanční úřad pro hlavní město Prahu coby organizační složka státu). Bylo tedy v rozporu jak s logikou věci, tak samozřejmě i předmětným ustanovením, uložil – li soud prvního stupně navrhovateli, tj. státu, aby zaplatil sám sobě, tj. státu, náhradu nákladů na odměnu opatrovnice. Proto odvolací soud zrušil i tento akcesorický výrok, jak uvedeno výše.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek § 237 o. s. ř.; lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 6. září 2017

JUDr. Josef Holejšovský
předseda senátu